

Arrest

nr. 286 472 van 21 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 21 oktober 2019, dient op 22 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 februari 2021.

1.3. Op 10 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 14 maart 2022 en luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, K.M.R., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd geboren in het dorp Maidane in het district Mehterlam van de provincie Laghman. U ging tot de 7de graad naar school en volgde koranlessen aan de moskee. Uw vader overleed 10 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeder woont bij uw oom langs moederszijde in het dorp Bisram met uw broer en twee zussen.

U diende Afghanistan te verlaten omwille van problemen met de taliban. Uw vader was werkzaam als chauffeur voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad sinds 1397 (21 maart 2018- 20 maart 2019). Toen de taliban dit te weten kwamen begonnen de problemen. Ze stuurden hem op 8/11/1397 (omgezet naar de westerse kalender 28/1/2019) een dreigbrief, toen hij een eerste keer met verlof thuis kwam. Toen uw vader een tweede keer met verlof onderweg was naar huis, zo'n 3 maanden later, werd hij gedood. De volgende ochtend hoorden jullie van de dorpingen dat zijn lijk in de moskee lag. Jullie gingen het lichaam ophalen en regelden de begrafenis. Drie dagen na de begrafenis werden jullie ook bedreigd door de taliban. Ze zeiden dat jullie spionnen waren en jullie kregen 7 dagen om jullie huis te verlaten, anders zouden ze dit in brand steken. Enkele dagen later beschoten ze 's nachts jullie huis. Jullie begonnen te roepen en de dorpingen werden wakker. Hierop vertrokken de taliban. Uw moeder besprak de situatie met haar broer, uw oom. Omdat u vaak buitenshuis was om naar school te gaan dachten ze dat u problemen zou krijgen. Uw oom sprak met een smokkelaar en uw vertrek werd geregeld. U verliet Afghanistan begin 1398 (21 maart 2019-20 maart 2020) en kwam via Pakistan, Turkije, Griekenland, diverse Balkanlanden, Italië en Frankrijk naar België. Op 21 oktober 2019 kwam u aan in België en op 22 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige. U werd meerderjarig op 7 februari 2021.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u nog steeds een doelwit van de taliban te zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw “taskara” (Afghaans identiteitsdocument) neer, een dreigbrief en bijkomende informatie over de verblijfplaats van uw familie afkomstig van het Rode Kruis dd. 7/9/2020.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure tot u meerderjarig werd op 7 februari 2021; werd het persoonlijk onderhoud van 2 februari 2021 afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 7 februari 2021 werd de voogdij van rechtswege beëindigd omdat u meerderjarig werd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U heeft het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omdat u geïsoleerd werd door de taliban of dat u in de toekomst geïsoleerd zal worden door de taliban. U verklaart dat u Afghanistan diende te verlaten omdat uw vader als chauffeur op de luchthaven van Jalalabad zou gewerkt hebben voor de Amerikanen. Volgens de taliban werkte hij dus samen met ongelovigen. Echter toont u niet aan dat u hierdoor persoonlijk ook problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan. U diende Afghanistan te verlaten nadat uw oom langs moederszijde en uw moeder dit besloten hebben. Ze dachten dat u, die vaak buitenshuis was, een risico zou lopen op vervolging (CGVS, p. 26, 31), dit omdat uw hele familie na de dood van uw vader bedreigd zou zijn door de taliban (CGVS, p. 26). Het is dan echter opvallend dat enkel u het land diende te verlaten en bijvoorbeeld uw moeder met uw broer en zussen in de buurt bleef wonen. Ze verhuisde slechts naar het huis van uw oom langs moederszijde in Bislam (CGVS, p. 16). U kan echter niet zeggen wanneer ze dit deden (CGVS, p. 16, 34) en of er ondertussen nog iets gebeurde. Bislam ligt bovendien in de buurt van uw eigen dorp (CGVS, p. 16). Daarnaast werd u zelf nooit persoonlijk bedreigd door de taliban en ging het dan ook hoofdzakelijk om onrechtstreekse bedreigingen.

Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat de chronologie van de bedreigingen en de gebeurtenissen een anomalie bevat. Zo verklaart u dat uw vader eerst een dreigbrief ontving van de taliban op de 8ste van de 11 maand 1397 (omgezet 28 januari 2019) (CGVS, p. 27 en vertaling brief). Uw vader zou hier verder niks over gezegd hebben en teruggekeerd zijn naar zijn werk (CGVS, p. 27, 28). Drie maanden later, zo verklaart u, kwam hij terug naar huis en werd hij gedood door de taliban (CGVS, p. 28). Dit zou dan de tweede maand van 1398 (april-mei 2019) geweest moeten zijn. Echter verklaarde u ook dat u in de eerste dagen van hamal, de eerste maand van het Afgaanse jaar, van 1398 (dus maart 2019) al vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 14). Dit zou dan betekenen dat uw vertrek al plaatsvond nog voor de dood van uw vader, terwijl u stelde pas na zijn dood te zijn vertrokken. Dit is opvallend en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Verder blijkt uit de informatie die u neerlegt over de (huidige) verblijfplaats van uw familie dat uw vader verdwenen zou zijn sinds 2 jaar (het bericht werd op 7/9/2020 opgesteld). Er wordt in het bericht gezegd dat men geen verdere informatie heeft over uw vader. Er wordt niks gezegd over zijn dood of het feit dat hij gedood zou zijn door de taliban. Dit is opvallend daar u verklaarde dat de dorpeelingen jullie vertelden over zijn lijk en er een begrafenis plaatsvond in het dorp (CGVS, p. 25, 26). Men kan dus aannemen dat de dorpsouderen hiervan op de hoogte kunnen zijn. De vaststelling dat nergens wordt vermeld dat uw vader overleden is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Hoewel de taliban uw familie zouden bedreigd hebben werd er in die dagen nadien niet gesproken over wat jullie zouden gaan doen (CGVS, p. 26, 31, 33). De taliban zouden jullie een deadline van 7 dagen hebben gegeven anders, zo zouden ze bedreigd hebben, zouden ze jullie huis in brand steken (CGVS, p. 26). Het is dan ook niet aannemelijk dat in een context van concrete bedreigingen hierover onder de familieleden niet werd gesproken en er niet naar een oplossing werd gezocht. U verklaart dat dit komt omdat jullie nog in de rouw zaten (CGVS, p. 32). Pas op het moment dat de taliban jullie huis beschoten zouden hebben werd er besloten dat u het land diende te verlaten en dat uw moeder, broer en zussen zouden verhuizen naar uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 32). Wanneer ze dan effectief verhuisd zijn weet u niet (CGVS, p. 16, 34). Het dient opgemerkt dat er nog een dergelijke actie door de taliban nodig is vooraleer jullie zouden beseft hebben dat hun dreigementen ernstig te nemen waren. Dit is merkwaardig en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

In verband met deze schietpartij verklaart u dat u niemand heeft gezien en ook de burens hebben niks gezien, waardoor u dus niet met zekerheid kan zeggen dat het de taliban waren en dat het doelwit uw huis was (CGVS, p. 32). Jullie zijn beginnen roepen en om deze reden zijn de schoten gestopt. Men kan echter aannemen dat mochten de taliban u en uw familie daadwerkelijk willen viseren ze zich niet laten tegenhouden door wat geschreeuw. Na dit schietincident bent u nog twee dagen in uw huis gebleven en is er verder niks meer gebeurd (CGVS, p. 33). U heeft ook geen idee van wat er nu uw vertrek nog zou gebeurd zijn (CGVS, p. 34). U stelt dat u geen contact heeft (CGVS, p. 16,). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u opnieuw in contact gekomen bent met uw familie via de hulp van de malik (CGVS, p.

20, 21). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en het lot van uw familie, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het niet duidelijk waarom de taliban jullie nog zouden viseren eens ze uw vader hebben gedood. Hij was immers de doorn in het oog en hij werd ervan verdacht een spion te zijn wegens zijn samenwerking met ongelovigen. Het is niet aannemelijk dat de taliban vervolgens zouden aannemen dat zijn vrouw en kleine kinderen eveneens spionnen zijn. Uit de dreigbrief die uw vader ontving blijkt dat enkel hij gevisieerd en bedreigd werd (zie vertaling). Sinds uw vertrek heeft uw familie ook geen problemen meer gekend. U verklaart dat dit komt omdat ze daar ondergedoken leven (CGVS, p. 21) maar het is niet aannemelijk dat de taliban, die overal informanten heeft (CGVS, p. 29) en de controle toen al had over de regio (CGVS, p. 24), niet zouden weten waar uw moeder en uw broers zich zouden bevinden. Voor zover er geloof wordt gehecht aan de moord op uw vader, quod non, versterkt het feit dat de taliban uw familieleden met rust laten nog meer het vermoeden dat jullie voor wat betreft de taliban geen doelwit waren.

Voor zover uw vader werkzaam zou geweest zijn als chauffeur voor de luchthaven van Jalalabad dient te worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat vele personen met het profiel van uw vader effectief gevisieerd worden in Afghanistan maar dat ook blijkt dat vele anderen met dit profiel niet gevisieerd worden en dat afhankelijk van de omstandigheden ook familieleden van deze personen gevisieerd kunnen worden. Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat dit voor u het geval zou zijn.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde (zie vragenlijst DVZ). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde redenen van vertrek en aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U heeft dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u minderjarig was op het moment van uw persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 2 februari 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht zijn geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. De dreigbrief kan evenmin uw persoonlijke problemen aantonen. Deze is gericht aan uw vader en bevat geen verwijzing naar u. Dergelijke handgeschreven brief kan ook door eender wie zijn opgemaakt en de authenticiteit is niet gegarandeerd. Daarnaast is het zo dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het bericht van het Rode Kruis dd. 7/9/2020 waarin informatie wordt verstrekt over de verblijfplaats van uw familie toont evenmin aan dat u persoonlijk problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat

strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de

humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 12 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021.

2.2. Verzoeker verzet zich op 30 mei 2022 tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

2.3. Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Hij betoogt dat het niet correct is waar gesteld wordt dat de rest van zijn gezin thans woonachtig is in de buurt van hun ouderlijke woning. Hij legt uit dat zijn moeder, broer en zussen bij zijn oom langs moederszijde in Bislam inwonen, wat op 20 minuten van hun dorp ligt. Hij voegt toe dat zijn familie ondergedoken leeft en niemand, buiten de naaste familie, op de hoogte is van hun verblijfplaats.

Dat hij zelf nooit persoonlijk geïnterviewd werd, doet er volgens hem niet toe te meer ook in de beslissing erop wordt gewezen dat ook familieleden geïnterviewd kunnen worden.

Er zou geen sprake zijn van een anomalie in de chronologie van de gebeurtenissen, nu hij op de DVZ verklaard heeft dat hij uit Afghanistan vertrokken is in april 2019, zijn vader een dreigbrief kreeg op 28 januari 2019 en vervolgens drie maanden later gedood werd, dus in april/mei 2019. Waar hij verklaarde dat hij de eerste dagen van maart 2019 vertrokken is, meent hij dat dit slechts een verschil betreft van enkele dagen en niet voldoende is om de geloofwaardigheid van zijn relaas in vraag te stellen. Bovendien zou de verwarring te maken kunnen hebben met de omrekening van Afghaanse data naar de Gregoriaanse kalender.

Omdat ze van de taliban 7 dagen de tijd kregen hun woning te verlaten, kan het hen niet verweten worden om niet onmiddellijk nagedacht te hebben over een oplossing om aan de taliban te ontkomen.

Omdat zijn familie, behalve met de taliban, geen problemen kende en omdat niemand anders dan de taliban 's nachts de straat op mocht, dachten ze dat het sowieso de taliban waren die hun huis hadden beschoten. Nadat ze die schoten hoorden, zijn ze beginnen schreeuwen, waarna de taliban is vertrokken. Hij benadrukt dat hij niet verklaard heeft dat de taliban waren vertrokken omwille van hun geschreeuw.

Hij herhaalt dat ook familieleden geïdende kunnen worden en verwijst hierbij naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van november 2020 en naar de COI *Afghanistan Anti-Government Elements* van augustus 2020. Hij voegt nog toe dat de taliban niet altijd rationeel handelen en er dus niet altijd een rationele uitleg kan worden gegeven voor hun handelen.

Verzoeker kaart vervolgens het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan aan. Hij meent dat de commissaris-generaal een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd. Hij wijst erop dat UNHCR in de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van februari 2022 heeft aangegeven dat het momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat een Afghaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven. De commissaris-generaal zou niet gemotiveerd hebben waarom hij van mening is dat er wel voldoende informatie voorligt. Hij verwijst naar arrest RvV 270 813 van 31 maart 2022 en naar het rapport van EASO van januari 2022 waarin ook het gebrek aan informatie over Afghanistan werd vastgesteld.

Vervolgens gaat verzoeker in op de nood aan internationale bescherming wegens verwestering. Hierbij stipt hij aan dat hij 16 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België is aangekomen zonder enige hulp of bijstand, dat hij zich al 3 jaar buiten Afghanistan bevindt en al twee en half jaar in België is. Omwille van zijn langdurig verblijf en integratie is er in zijn hoofd sprake van verwestering. Vervolgens geeft hij een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip 'verwestering' met verwijzing naar talrijke rapporten waarna hij wederom stelt dat hij reeds lang in België verblijft en toevoegt dat hij als minderjarige een cruciale periode in zijn ontwikkeling in België heeft beleefd, omringd door een voogd, professionele hulpverleners, schoolleraren, maatschappelijk assistenten, enz.... Hij stelt dat hij twee jaar naar school ging, hij zich heeft geïntegreerd, hij zich de Belgische cultuur eigen heeft gemaakt doorheen meerdere gesprekken met zijn leraars en dat hij de Franse taal heeft geleerd. Hij zal als verwesterd gepercipieerd worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. Vervolgens geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uitleg over het risico op vervolging voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, waarbij hij opnieuw citeert uit allerlei rapporten en arresten van de Raad. Hij vervolgt dat terugkeerders ook riskeren om geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door hun gemeenschap, stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting. Hij wijst erop dat de taliban bij zijn terugkeer te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven doordat hij het land verliet zonder in bezit te zijn van een paspoort en hij bij terugkeer door zijn laissez-passer of een in Brussel afgeleverd paspoort de aandacht zal wekken van de taliban. Daarnaast is er voor hem ook een risico om aan de controleposten als verwesterd te zullen worden beschouwd als zijn smartphone zal worden gecontroleerd. Hij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gevoerd naar zijn mogelijke verwestering. Hij benadrukt dat zijn persoonlijkheid beïnvloed is door westerse waarden en normen wat uit zijn sterk ontwikkelde sociale integratie en duurzame lokale verankering blijkt.

M.b.t. de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst hij erop dat niet kan blijken op welke wijze de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met kritische bemerkingen omtrent de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen ter plaatse. Hij meent zelf wel in staat te zijn informatie bij te brengen die een duidelijk zicht biedt op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en citeert vervolgens uitvoerig uit allerlei rapporten en uit arresten van de Raad. Hij wijst erop dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie sinds de machtsovername overwegend veroorzaakt wordt door de gedragingen van de taliban als ondemocratische, illegitieme en niet-erkende feitelijke machthebbers.

M.b.t. de veiligheidssituatie verwijst verzoeker wederom en louter naar arrest RvV 270 813 d.d. 31 maart 2022.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Schoolattest;
- Getuigenis over de integratie van verzoeker.

4.2. Op 12 mei 2022 maakt de commissaris-generaal een nota over waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken:

- EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 met vermelding van de weblink;
- Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, maart 2022 met vermelding van de weblink.

4.3. Op 27 februari 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022.

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, 23 september 2022.

4.4. Ter terechtzitting legt verzoeker volgende nieuwe stukken neer:

- Foto's van verzoeker.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Voorafgaandelijk

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift 100 blz. telt en bovendien doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer vermoord te zullen worden door de taliban. Zijn vader werd omwille van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de Amerikanen vermoord door de taliban, waarna ook zijn familie bedreigd werd en hij zijn herkomstland is ontvlucht.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Het is opvallend dat enkel verzoeker het land diende te verlaten, terwijl het hele gezin bedreigd werd door de taliban en zijn moeder, broers en zussen in de buurt van zijn ouderlijke woning zijn blijven wonen;
- ii) De chronologie van de gebeurtenissen bevat een anomalie, nu uit het geheel van zijn verklaringen kan worden afgeleid dat verzoeker Afghanistan reeds had verlaten vóór de dood van zijn vader, terwijl hij nochtans voorhield dat de dood van zijn vader de aanleiding vormde voor zijn vertrek;

- iii) Het is niet aannemelijk dat in een context van concrete bedreigingen hierover niet zou worden gesproken onder de familieleden;
- iv) Het is niet aannemelijk dat indien de taliban verzoeker en zijn familie daadwerkelijk wilden viseren met een schietpartij, zij zich hebben laten tegenhouden door wat geschreeuw;
- v) Dat verzoeker na de schietpartij nog twee dagen in zijn huis is gebleven en er toen niets meer is gebeurd en hij er geen idee van heeft of er na zijn vertrek nog iets is gebeurd, getuigt van een gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen en in het lot van zijn familie;
- vi) Het is niet duidelijk waarom de taliban verzoeker en zijn gezin nog zouden viseren eens ze zijn vader hadden gedood;
- vii) Het loutere profiel van zijn vader betekent niet dat verzoeker zelf persoonlijk geviséerd wordt;
- viii) Verzoeker heeft geen beschermingsverzoek ingediend in de Europese landen die hij doorkruist heeft om uiteindelijk in België aan te komen;
- ix) Verzoekers documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen nu (a) de taskara hoogstens zijn identiteit aantoonst, die niet wordt betwist; (b) de dreigbrief geen verwijzing bevat naar verzoeker; (c) documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel documenten vervalst worden; (c) het bericht van het Rode Kruis, met vermelding van de verblijfplaats van zijn familieleden, toont niet aan dat verzoeker persoonlijk problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

5.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat omwille van de door hem aangehaalde problemen met de taliban.

5.4.3. In verband met het profiel van verzoekers vader, namelijk zijn werkzaamheden als chauffeur voor de Amerikanen voor de luchthaven van Jalalabad (NPO, p. 17), stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal die tewerkstelling als dusdanig niet in twijfel trekt, maar terecht opwerpt dat het profiel op zich niet voldoende is om een persoonlijk risico op vervolging te weerhouden: *“Voor zover uw vader werkzaam zou geweest zijn als chauffeur voor de luchthaven van Jalalabad dient te worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat vele personen met het profiel van uw vader effectief geviséerd worden in Afghanistan maar dat ook blijkt dat vele anderen met dit profiel niet geviséerd worden en dat afhankelijk van de omstandigheden ook familieleden van deze personen geviséerd kunnen worden. Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat dit voor u het geval zou zijn.”* Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht, leest de Raad dat het profiel van personen verbonden aan buitenlandse strijdkrachten, betrekking heeft op personen die verbonden waren aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, zoals tolken, beveiligers, civiele aannemers, administrateurs en logistiek personeel. Er wordt verder aangegeven dat de daden van de taliban gericht tegen deze specifieke doelgroep zo ernstig zijn dat zij neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld moord). Voor personen die verbonden zijn met buitenlandse strijdkrachten zou in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging bestaan. M.b.t. tot de familieleden wordt erop gewezen dat er in hun hoofde ook een gegronde vrees voor vervolging ‘kan’ zijn. (*Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 58-59). De vraag stelt zich aldus of verzoeker *in casu* aannemelijk maakt dat hij, omwille van de activiteiten van zijn vader, persoonlijk geviséerd wordt door de taliban.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker niet in staat is om aan te tonen dat er in zijn hoofde, omwille van zijn afstamming van zijn vader, een gegronde vrees voor vervolging is. Vooreerst acht de Raad het opmerkelijk dat enkel verzoeker het land heeft moeten verlaten, terwijl zijn moeder, zijn broers en zussen wel in Afghanistan zijn gebleven en zij verhuisd zijn naar de oom langs moederszijde in Bislam, wat zich slechts op 20 minuten rijden bevindt van hun oorspronkelijke woning (NPO, p. 16). Dat enkel verzoeker het land moest verlaten is des te opmerkelijker nu verzoeker, gevraagd of zijn familie nog problemen heeft met de taliban, aangaf dat heel zijn familie beschuldigd werd van spionage (NPO, p. 21). Doordat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op de problemen waarmee zijn familie al dan niet zou zijn geconfronteerd en nog minder dat die problemen dan voortspruiten uit de werkzaamheden van zijn vader, kan in huidige stand van het geding niet worden gesteld dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker louter omwille van zijn verwantschap aan zijn vader en diens werkzaamheden.

De volgende motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“U heeft het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u Afghanistan heeft moeten verlaten omdat u geviséerd werd door de taliban of dat u in de toekomst geviséerd zal worden door de taliban. U verklaart dat u Afghanistan diende te*

verlaten omdat uw vader als chauffeur op de luchthaven van Jalalabad zou gewerkt hebben voor de Amerikanen. Volgens de taliban werkte hij dus samen met ongelovigen. Echter toont u niet aan dat u hierdoor persoonlijk ook problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan. U diende Afghanistan te verlaten nadat uw oom langs moederszijde en uw moeder dit besloten hebben. Ze dachten dat u, die vaak buitenshuis was, een risico zou lopen op vervolging (CGVS, p. 26, 31), dit omdat uw hele familie na de dood van uw vader bedreigd zou zijn door de taliban (CGVS, p. 26). Het is dan echter opvallend dat enkel u het land diende te verlaten en bijvoorbeeld uw moeder met uw broer en zussen in de buurt bleef wonen. Ze verhuisde slechts naar het huis van uw oom langs moederszijde in Bislam (CGVS, p. 16). U kan echter niet zeggen wanneer ze dit deden (CGVS, p. 16, 34) en of er ondertussen nog iets gebeurde. Bislam ligt bovendien in de buurt van uw eigen dorp (CGVS, p. 16). Daarnaast werd u zelf nooit persoonlijk bedreigd door de taliban en ging het dan ook hoofdzakelijk om onrechtstreekse bedreigingen.”

De door verzoeker neergelegde dreigbrieven (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, dreigbrief + vertaling), bevatten geen verwijzing naar verzoeker, doch stellen enkel dat indien verzoekers vader, niet zou ophouden met zijn werkzaamheden als chauffeur voor de Amerikanen, vermoord zal worden. Dat verzoeker zelf een persoonlijk risico loopt op vervolging blijkt hieruit niet. Hetzelfde geldt voor wat betreft het bericht van het Rode Kruis en verzoekers taskara (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 en 3). De commissaris-generaal motiveerde op goede gronden wat volgt: *“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. De dreigbrief kan evenmin uw persoonlijke problemen aantonen. Deze is gericht aan uw vader en bevat geen verwijzing naar u. Dergelijke handgeschreven brief kan ook door eender wie zijn opgemaakt en de authenticiteit is niet gegarandeerd. Daarnaast is het zo dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara’s, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het bericht van het Rode Kruis dd. 7/9/2020 waarin informatie wordt verstrekt over de verblijfplaats van uw familie toont evenmin aan dat u persoonlijk problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.”*

Bovendien maakte verzoeker doorheen het persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewag van persoonlijke problemen die hij zou hebben ondervonden met de taliban. Hij gaf weliswaar aan dat hun huis werd beschoten, maar kan niet met zekerheid zeggen dat de taliban hierachter zaten. Hij verklaarde in die zin immers slechts wat volgt *“omdat we bedreigd waren dachten we zowieso dat het de taliban waren”* (NPO, p. 32). De commissaris-generaal kwam dienaangaande op goede gronden tot volgende vaststellingen: *“In verband met deze schietpartij verklaart u dat u niemand heeft gezien en ook de burens hebben niks gezien, waardoor u dus niet met zekerheid kan zeggen dat het de taliban waren en dat het doelwit uw huis was (CGVS, p. 32). Jullie zijn beginnen roepen en om deze reden zijn de schoten gestopt. Men kan echter aannemen dat mochten de taliban u en uw familie daadwerkelijk willen viseren ze zich niet laten tegenhouden door wat geschreeuw. Na dit schietincident bent u nog twee dagen in uw huis gebleven en is er verder niks meer gebeurd (CGVS, p. 33). U heeft ook geen idee van wat er nu uw vertrek nog zou gebeurd zijn (CGVS, p. 34). U stelt dat u geen contact heeft (CGVS, p. 16,). Echter blijkt uit uw verklaringen dat u opnieuw in contact gekomen bent met uw familie via de hulp van de malik (CGVS, p. 20, 21). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en het lot van uw familie, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

5.4.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers voorstelling van de chronologie van de gebeurtenissen niet rechtlijnig is en de geloofwaardigheid van die gebeurtenissen mede ondermijnt. Verzoeker verklaarde dat de taliban de dreigbrief op de 8ste van dalwa in 1397 hadden overhandigd (NPO, p. 26; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, dreigbrief + vertaling) – wat overeenkomt met ongeveer 28 januari 2019 volgens de Gregoriaanse kalender. Drie maanden later werd zijn vader vermoord (NPO, p. 28), wat overeenkomt met ongeveer 28 april 2019 volgens de Gregoriaanse kalender. Gevraagd wanneer verzoeker Afghanistan heeft verlaten, antwoordde hij *“de eerste dagen van de eerste maand, Hamal, van 1398”* (NPO, p. 14). Dit zou volgens de Gregoriaanse kalender betekenen dat hij Afghanistan heeft verlaten einde maart 2019, zijnde vóór de moord op zijn vader, terwijl nochtans de moord op zijn vader de aanleiding zou zijn geweest voor zijn vlucht uit zijn herkomstland. Door in het verzoekschrift te stellen dat het verschil in tijd slechts gaat om enkele dagen

en dus een detail betreft, wat niet voldoende is om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen, beperkt hij zich ertoe te pertinente verstellingen van de commissaris-generaal te minimaliseren, doch is hij niet in staat deze te weerleggen.

5.4.5. Verder is het nog opmerkelijk dat verzoeker een brief voorlegt, (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, bijkomende info verblijfplaats familie), waarin gesteld wordt dat op datum van 18 juli 2020 verzoekers vader ongeveer twee jaar geleden plotseling is verdwenen. Dit betekent niet alleen dat verzoekers vader reeds in 2018 zou zijn verdwenen, terwijl verzoeker verklaarde dat hij zijn vader de dreigbrief heeft overhandigd begin 2019 (NPO, p. 27), bovendien is het eigenaardig dat in de desbetreffende brief enkel gesproken wordt over een verdwijning en niet van een moord. De Raad kan aldus vaststellen dat de inhoud van die brief geenszins een ondersteuning vormt voor de verklaringen afgelegd van verzoeker en de geloofwaardigheid van zijn relaas hiermee verder op de helling wordt geplaatst.

De volgende motieven worden door de Raad pertinent en draagkrachtig bevonden en integraal overgenomen: *“Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat de chronologie van de bedreigingen en de gebeurtenissen een anomalie bevat. Zo verklaart u dat uw vader eerst een dreigbrief ontving van de taliban op de 8ste van de 11 maand 1397 (omgezet 28 januari 2019)(CGVS, p. 27 en vertaling brief). Uw vader zou hier verder niks over gezegd hebben en teruggekeerd zijn naar zijn werk (CGVS, p. 27, 28). Drie maanden later, zo verklaart u, kwam hij terug naar huis en werd hij gedood door de taliban (CGVS, p. 28). Dit zou dan de tweede maand van 1398 (april-mei 2019) geweest moeten zijn. Echter verklaarde u ook dat u in de eerste dagen van hamal, de eerste maand van het Afghaanse jaar, van 1398 (dus maart 2019) al vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 14). Dit zou dan betekenen dat uw vertrek al plaatsvond nog voor de dood van uw vader, terwijl u stelde pas na zijn dood te zijn vertrokken. Dit is opvallend en komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Verder blijkt uit de informatie die u neerlegt over de (huidige) verblijfplaats van uw familie dat uw vader verdwenen zou zijn sinds 2 jaar (het bericht werd op 7/9/2020 opgesteld). Er wordt in het bericht gezegd dat men geen verdere informatie heeft over uw vader. Er wordt niks gezegd over zijn dood of het feit dat hij gedood zou zijn door de taliban. Dit is opvallend daar u verklaarde dat de dorpelingen jullie vertelden over zijn lijk en er een begrafenis plaatsvond in het dorp (CGVS, p. 25, 26). Men kan dus aannemen dat de dorpsouderen hiervan op de hoogte kunnen zijn. De vaststelling dat nergens wordt vermeld dat uw vader overleden is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.”*

Nu verzoeker op geen enkel moment, behalve het schietincident waarvan hoger is gebleken dat dit enkel gebaseerd is op een vermoeden dat de taliban hierachter zou zitten, melding heeft gemaakt van persoonlijke problemen die hij of zijn familieleden hebben ondervonden met de taliban, oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden tot volgende vaststellingen is gekomen *“Hoewel de taliban uw familie zouden bedreigd hebben werd er in die dagen nadien niet gesproken over wat jullie zouden gaan doen (CGVS, p. 26, 31, 33). De taliban zouden jullie een deadline van 7 dagen hebben gegeven anders, zo zouden ze gedreigd hebben, zouden ze jullie huis in brand steken (CGVS, p. 26). Het is dan ook niet aannemelijk dat in een context van concrete bedreigingen hierover onder de familieleden niet werd gesproken en er niet naar een oplossing werd gezocht. U verklaart dat dit komt omdat jullie nog in de rouw zaten (CGVS, p. 32). Pas op het moment dat de taliban jullie huis beschoten zouden hebben werd er besloten dat u het land diende te verlaten en dat uw moeder, broer en zussen zouden verhuizen naar uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 32). Wanneer ze dan effectief verhuisd zijn weet u niet (CGVS, p. 16, 34). Het dient opgemerkt dat er nog een dergelijke actie door de taliban nodig is vooraleer jullie zouden beseft hebben dat hun dreigementen ernstig te nemen waren. Dit is merkwaardig en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

De Raad kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud nergens ontwaren dat de taliban een reden zouden hebben om verzoeker of zijn familie te viseren, nu zij zijn vader reeds hadden vermoord. De volgende motieven, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht, worden door verzoeker niet weerlegd: *“Verder is het niet duidelijk waarom de taliban jullie nog zouden viseren eens ze uw vader hebben gedood. Hij was immers de doorn in het oog en hij werd ervan verdacht een spion te zijn wegens zijn samenwerking met ongelovigen. Het is niet aannemelijk dat de taliban vervolgens zouden aannemen dat zijn vrouw en kleine kinderen eveneens spionnen zijn. Uit de dreigbrief die uw vader ontving blijkt dat enkel hij gevisieerd en bedreigd werd (zie vertaling). Sinds uw vertrek heeft uw familie ook geen problemen meer gekend. U verklaart dat dit komt omdat ze daar ondergedoken leven (CGVS, p. 21) maar het is niet aannemelijk dat de taliban, die overal informanten heeft (CGVS, p. 29) en de controle toen al had over de regio (CGVS, p. 24), niet zouden weten waar uw moeder en uw broers zich zouden bevinden. Voor zover er geloof wordt gehecht aan de moord op uw vader, quod non, versterkt het feit dat de taliban uw familieleden met rust laten nog meer het vermoeden dat jullie voor wat betreft de*

taliban geen doelwit waren.” Door in het verzoekschrift te stellen dat het niet onlogisch is dat hij en zijn familie gevisieerd worden door de taliban, beperkt hij zich tot een loutere bewering, waardoor hij niet in staat is voormelde motieven te doen ombuigen. Dit geldt des te meer nu het geenszins logisch is dat verzoeker thans stelt dat ook zijn familie zou worden gevisieerd, nu het enkel verzoeker was die zijn herkomstland heeft verlaten.

5.4.6. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verwestering, waarbij hij aanstipt dat hij 16 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, dat hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België is aangekomen zonder enige hulp of bijstand, dat hij zich al 3 jaar buiten Afghanistan bevindt en al twee en half jaar in België verblijft. Hij meent dat hij als minderjarige een cruciale periode in zijn ontwikkeling in België heeft doorgebracht, omringd door een voogd, professionele hulpverleners, schoolleraren, maatschappelijk assistenten, enz.... Hij stelt dat hij twee jaar naar school ging, hij zich heeft geïntegreerd, hij zich de Belgische cultuur eigen heeft gemaakt doorheen meerdere gesprekken met zijn leraars en dat hij de Franse taal heeft geleerd. Hij zal als verwesterd gepercipieerd worden door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. Hij vervolgt dat terugkeerders ook riskeren om geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door hun gemeenschap, stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting en wijst erop dat de taliban bij zijn terugkeer te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven doordat hij het land verliet zonder in bezit te zijn van een paspoort en hij bij terugkeer door zijn laissez-passer of een in Brussel afgeleverd paspoort de aandacht zal wekken van de taliban. Daarnaast is er voor hem ook een risico om aan de controleposten als verwesterd te zullen worden beschouwd als zijn smartphone zal worden gecontroleerd.

De Raad stelt vast dat op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse kan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt aldus nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker verklaart weliswaar dat hij op zestienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en zich al enkele jaren buiten Afghanistan bevindt, doch laat na aan te tonen dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en gelet op het feit dat hij in

Afghanistan school heeft gelopen tot aan zijn vertrek (NPO, p. 15), zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Bovendien weet verzoeker waar zijn gezinsleden verblijven en heeft hij nog contact kunnen maken met zijn ouders via de dorpsouderen anderhalve maand voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO, p. 20). Waar verzoeker vervolgens in algemene termen stelt dat hij omwille van zijn contacten in België, namelijk met zijn voogd, leraars, sociaal assistenten zich de Belgische cultuur eigen heeft gemaakt, oordeelt de Raad dat hij echter nalaat om *in concreto* aan te tonen dat hij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker stelt weliswaar dat hij “volledig verwesterd” is maar laat na deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Hij geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker beweert verderop in zijn verzoekschrift wederom volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden te delen maar concretiseert dit verder summier betoog niet, laat staan dat hij deze blote bewering op enige wijze onderbouwt. Deze niet gespecificeerde integratie mist de nodige concretisering en uitwerking in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Met zijn zeer summier betoog betreffende zijn persoonlijke situatie en uitermate uitvoerig betoog omtrent de termen van verwestering en algemene rapporten, toont verzoeker, wiens vormende jaren zich hoofdzakelijk in Afghanistan hebben afgespeeld en die nog maar drie jaar in België verblijft, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, afvallige of als spion of verrader.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Zoals reeds gesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Dat hij vreest dat hij zijn smartphone zal moeten tonen en dat hij hierdoor zal opvallen, beperkt hij zich tot loutere beweringen nu hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat uit zijn smartphone zou kunnen worden ontwaard dat verzoeker zich dermate kritisch uit of heeft geuit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt gevisieerd te worden.

De Raad benadrukt nog dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker nog verwijst naar “het eerdere schrikbewind” van de taliban en naar het talibanbewind dat met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek duldt en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de sharia met geweld de kop indrukt, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond, waartoe hij in gebrek blijft.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

5.4.7. M.b.t. de foto's die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, wijst de Raad op hun zeer geringe bewijswaarde. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie bieden privé-foto's immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en zijn zij hoegenaamd niet van die aard om de beweerdte verwestering van verzoeker aannemelijk te maken.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en

vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

5.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van

objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad ontwaart in het verhoorverslag, noch in de overige stukken van het rechtsplegingsdossier geen persoonlijke problemen die verzoeker de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog, dat zijn gezin nog steeds in Khogyani woont, maar dat zijn vader al jaren niet meer werkt waardoor er geen geld meer binnenkomt en het gezin veel honger lijdt, doet niet anders oordelen. Bovendien kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij voorgaand betoog nu verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat het goed ging met zijn familie, toen hij hen voor de laatste keer hoorde, zijnde 2,5 maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud van 11 oktober 2021 (NPO, p. 4-5).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

5.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken. M.b.t. de veiligheidssituatie verwijst verzoeker louter naar arrest RvV X d.d. 31 maart 2022, zonder aan te tonen dat de omstandigheden hierin gelijk zouden zijn aan zijn concrete omstandigheden en zonder hierbij in te gaan op zijn persoonlijke regio van herkomst, Laghman.

5.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien

de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO